KIZIL UFUKLAR

MOHAÇ: İSYAN, ZAFER VE DESTAN

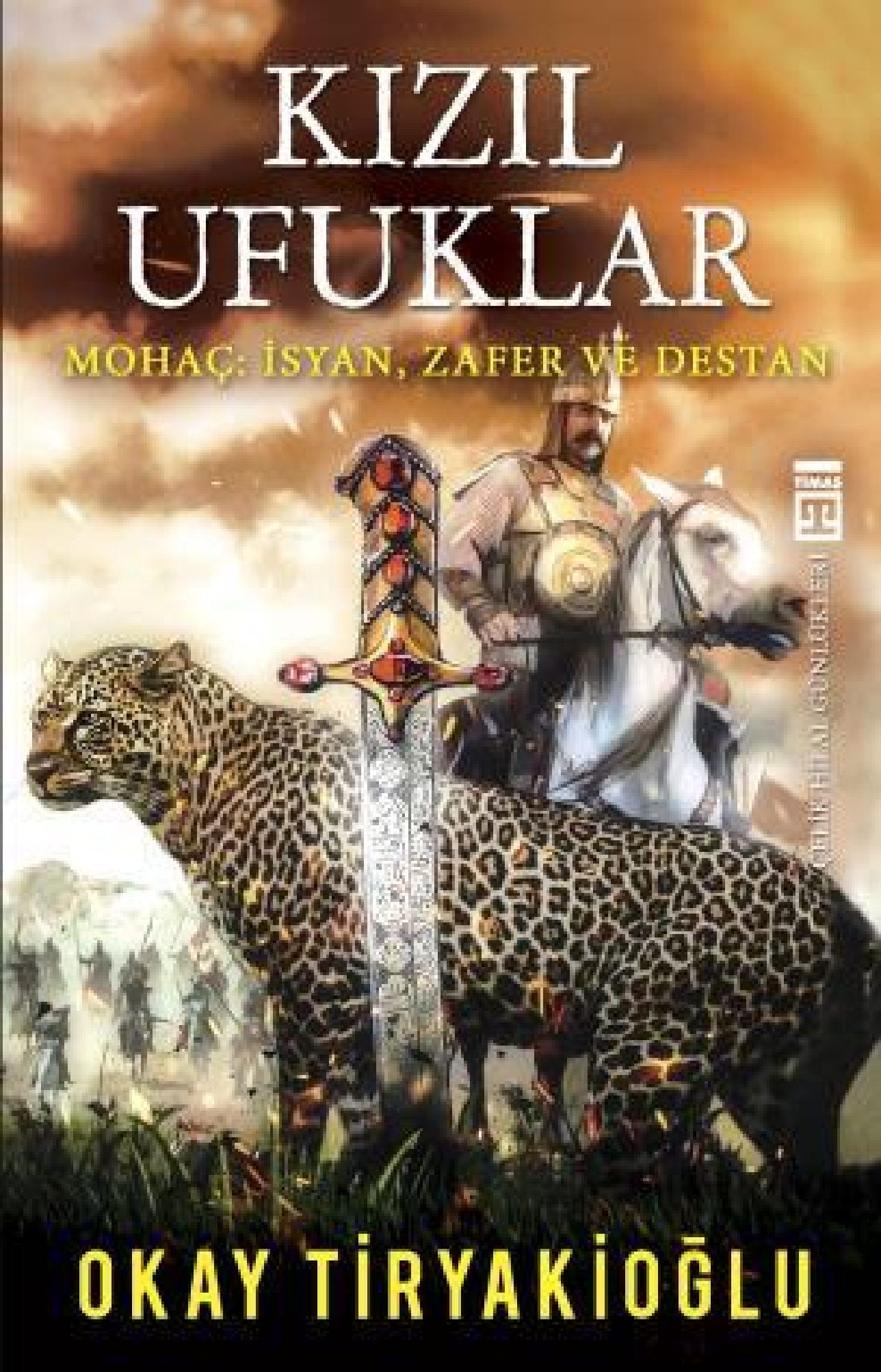

ÇELİK HİLAL GÜNLÜKLERİ

FINAL

OKAY TİRYAKİOĞLU

KIZIL UFUKLAR
Mohaç: İsyan, Zafer ve Destan
Okay Tiryakioğlu

Türk Roman-Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 4345
Edebiyat Kitaplığı-Roman | 192

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

EDİTÖR
Tuğçe İnceoğlu

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

KAPAK İLLÜSTRASYONU
Ethem Onur Bilgiç

1. BASKI
Ekim 2015, İstanbul
(*Mohaç* adıyla)

3. BASKI
Mart 2018, İstanbul

ISBN
ISBN: 978-605-08-2670-8
9 786050 826708

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alaykösku Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr
timas@timas.com.tr

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT
Çağlayan Basım Yayın A.Ş.
Sarnıç yolu No:7 Gaziemir / İzmir
Tel: (0232) 274 22 15
Sertifika No: 11314

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

UZAK YILLARIN DÖNGÜSÜ

I

"Ne harabi ne harabatiyim,
Kökü mazide olan atiyim."

Yahya Kemal

30 Aralık 1523/Roma-Santa Maria Trastevere

Yaşadığı ızdırabı bugüne kadar tattıklarıyla kıyaslayamazdı o. Ama en azından sonu gelecekti. Gelmeliydi... Vücudu istemsiz kasılımlarla titrediği kimi zamanlar, bilinci; kapkaranlık, yabancı sulara gömülüp kayboluyordu. Ancak her defasında ürperip terleyerek, önceki halinden daha yorgun, daha yılmış olarak uyanıyordu. Acısının alev alev köpüren dalgaları devasa, gri doruklara doğru yükseliyor; çıldırmasına yakın, ulaştığı zirveler büyük bir gümbürtüyle çöküyordu. İşte o zaman, alacakaranlık şuurunun derinliklerine inen, yeni, çok daha korkunç bir girdaba kapılarak unutulmuşluğa uçuyordu.

Adamlar işlerinin ustasıydılar. Asırların engizisyon tecrübesi ve kişisel yatkınlıklarıyla, elleri ayakları bağlı olarak sol yanı üzere yere devirmişlerdi onu. Başları kara bürgülerle gizli bu güçlü kuvvetli adamlardan biri, küt başlı yağlı kazığı kuyruksokumuna dayamış; bir diğeri sıkıca düğümlenmiş el ve ayaklarını sımsıkı kavrayarak ağırlığını üzerine vermişti. Deri bileklikli elinde, kalın başlı tahta bir tokmak tutan üçüncüsü

ise, sert ama isabetli birkaç vuruşla, kazığın, omurlarının ve sırt adalelerinin arasından geçerek ensesinden çıkmasını sağlamıştı.

Kazığı doğrulttuklarını; zemini kan ve leş kokulu bir öküz arabasının içinde, onu bir müddet bu halde taşıdıklarını anımsayabiliyordu. Diğer kurbanlarla birlikte Trastevere Kilisesi'nin avlusundaki işkence alanına dikildiğinde bilinci ara ara yerine gelmişti. Üç gün önceydi bunlar. Yoksa dört mü?

Pek çoğu kendisi gibi Türk ve Müslüman olan öteki yirmi kurban, karlı avluyu ölgünce aydınlatan meşalelerin ışıkları altında; yarı ölü, yarı diri bir vaziyette günlerdir beklemekteydiler. Bir kısmı, kazıkların üzerindeki bu korkunç duruşlarına rağmen uykuya dalmışlardı bile. Bazıları yüksek ateş ve soğuğun tesiriyle sayıklıyor; titreyen, yağlı ışıkların altında çarpılmış yüzleriyle sonsuzluklarına hazırlanıyorlardı.

Belgrad'ın peşi sıra Rodos'u da bir hamlede düşüren Sultan Süleyman Han'a duyulan hınç o denli büyüktü ki, Hıristiyan âlemindeki tüm Müslüman tutsaklar, işkencelerin en korkunçlarıyla katledilmeleri için usta engizitör ve cellatlarına teslim edilmişlerdi.

Zeroğlu Hasan en yakınındaki mahkûmlardan birine doğru seslendi. Ancak içinden geçen kazıktan çok daha sivri bir acı saplandı soğuktan uyuşmuş, buna rağmen terli bedenine. Sustu. Rüzgârı dinledi. Kötü bir poyraz, tutsak olduğu bu cehennemî mekânın revakları arasında ıslık çalıyor, gözyaşlarını şakaklarına savuruyordu.

Usanç ve acı buhranlarının arasındaki bilinç teneffüsleri esnasında, düşüncelerinin ömründe; evet, ömründe hiç yaşamadığı bir berraklığa ulaştığını hayretle kavramıştı. Yaklaşan ölümüne karşı hissettiği o tutkulu, müthiş özleme şaşırıp kalıyordu böyle zamanlarda. Ömrü ikiye bölünmüştü âdeta; acı

tatlı günleriyle otuz beş yıllık ilk kısmı ve salt acıdan oluşan son üç dört günlük ikinci bölümü.

Zeroğlu, pek doğru olmasa da, bedensel olarak çok kuvvetli olmadığını düşünürdü. Kendini tanımaya yeterince zaman ayıramayan bir iş ve hareket adamı olmasından kaynaklanmıştı bu durum. Belki biraz da bu sebepten düş gücü onu daima rahatsız edecek kadar kuvvetliydi. Ömrü boyunca hayal dünyasının o baskın yönünü törpülemeye çalışmıştı ama... Ama artık ne önemi vardı ki? Korku ve tiksintinin keçeleştirdiği dilinin, tuhaf bir tortuyla kaplanmış damağında şakladığını hissetti.

Üç gündür yalnızca su ve süt vermişlerdi onlara. Bu yüzden hepsi ishal olmuş, ancak yine de yaşamayı sürdürmüşlerdi. "Yakında," diye düşündü, "ya soğuk öldürecek bizi ya şu yağlı kazıkların sebep olduğu iç kanamalar ya da içimizde ve dışımızda gitgide büyüyen yaralar... Öyle ya da böyle, pek yakında özgür olacağım..."

Kendini vurulmuş, bıçaklanmış, zehirlenmiş (hep bir ziyafet sofrasındaki mükellef yemeklere karıştırılmış egzotik bir zehir gelirdi aklına) ya da boğulurken çok hayal etmişti Zeroğlu. Gerçek bir çaşıt, yani tam bir Çelik Hilal mensubu gibi ölmeyi ummuştu hep. Lakin kazığa oturtulabileceği hiç gelmemişti aklına. Uzak bir geçmişte kaldığına inandığı böylesine acı bir ölüme mahkûm edilmeyeceklerine tüm yüreğiyle inandırmıştı kendini ve tabii arkadaşlarını.

Hafızalarda solmaya yüz tutmuş o eski zamanlarda, Fatih Sultan Mehmed Han'ın kankardeşi, Kont Vlad Drakula isimli Erdel Voyvodası'nın, yirmi bin Türk esirini diri diri kazıklara oturttuğunu; ardından, etrafında can çekişen onca zavallının arasında kurulan zengin sofralarda, dostlarıyla birlikte, sıradan bir insanı dehşetten çıldırtacak bir iştahla yemek yediğini işitmişti. Adamoğlunun sapkınlıkta ulaşabileceği nihai bir doruk

var mıydı acaba? Demek ruhen tekâmül eden bir dervişin katedeceği mesafenin tam aksi istikametinde, doğrudan karanlık zirvelere ulaşan hudutsuz bir yol daha vardı.

Peki canlı kurtulamaz mıydı bu işten Zeroğlu Hasan? Çünkü her ne olursa olsun, o gelecekti... Mutlaka gelecekti... Daima yetişirdi... Düşmanlarını atlatmakta ve imha etmekte tarihin tanıklık ettiği en başarılı casustu o ve adamlarını geride bıraktığı hiç vaki değildi. Zeroğlu'nun, beş yıldır yakın adamlarından biri olduğu Vehimi Orhun Çelebi namdar tecrübeli casusun ismini, Batı'da ve Doğu'da işitmeyen kalmamıştı zira. Bir zamanlar Alamut Kalesi'nden cihanı korku ve dehşete salan Hasan Sabbah'ın hem kendisi hem de o gözlerini budaktan sakınmaz suikastçılarının tümünün şahsiyetini, isminin ve başında olduğu istihbarat teşkilatı Çelik Hilal'in gölgesinde toplamıştı Vehimi Orhun Çelebi.

"Haydi Reis," diye fısıldadı güçlükle Zeroğlu. "Allah'ın izniyle yetiş Reis'im. Böyle ölmeme izin verme... Verme Reis... Sen hiçbir şeyden korkmazsın. Çünkü dünya üzerindeki hiçbir tehlikeyi umursamazsın." İşte o ara içinde, sırtından yüreğine doğru yırtılan bir zarın hışırtısını işitti genç adam. Kanının tuzlu tadının belirdiği dudaklarını güçlükle yaladı. "Daha dayanırız Reis," diye düşündü. "Dayanırız... Zira kazığa oturtulanların neden ve nasıl bu denli uzun süre yaşadıklarını anladım artık. Çocukluğumda sandığım gibi makattan değil, kuyruksokumundan çaktıkları kazıklar; bağırsaklar, mide ve kalp gibi hayati organların hiçbirine isabet etmeden, adalelerin arasından süzülüyor ve omurları zedeleyerek enseden çıkıyor. Böylece kurban günlerce, hatta bünyesinin sağlamlığına göre haftalarca, mutlak bir acı içinde hayatta kalabiliyor... Allah'ım yardım et bize!"

Aşırı kızdırılmış sinir uçlarındaki uyuşukluk, ağır ağır yeni bir acı düzeyiyle dengelenmeye başlamıştı bir süredir. Daha

yoğun ızdırap seviyelerine ulaşacağının farkındaydı Zeroğlu fakat berraklaşan zihninde parıldayan tek bir düşünce, devasa bir elmas gibi tüm ışıkları bünyesinde hapsetmişti şimdi. Acısı ve yaşamı tek bir parçaydı. Dünü ve bugünü çelik ışıltılı yekpare bir bütündü. Hayat denilen şey zaten tam olarak da buydu işte. Acısı bittiğinde yaşamı da bitecek; dünü ve bugünü nihayetsiz bir yarınla birleşecekti.

II

Aynı Gece/Santa Clara-Vatikan

"Bu topraklarda dehşet ve korku asırlardır hüküm sürüyor," dedikten sonra, köşeyi dönen İsviçre muhafızlarının silahlarının ışıltılarını gördü Vehimi Orhun Çelebi. Otuz yedi yaşındaydı ve ömrünün bu en kudretli çağında, savaşmaktan ziyade, gösteriş ve çalım satmak üzere eğitilmiş Papa VI. Adrianus'un bu rengârenk, komik kıyafetli muhafızlarını dert etmiyordu.

Vehimi, bir saat kadar önce, günlerdir saklandıkları mahzende daldığı o derin gölgeli düşler vadisindan güçlükle sıyrılmıştı. Gecenin mavimsi aydınlığında uzayıp giden bir patikanın başında, uzun yıllar önce yitirdiği eşi ve çocuğunu görmüştü rüyasında. Şükriye, masmavi gözlerinde, mezarda geçen yılların tüketemediği korkunç bir hüzünle bakıyordu yine kendisine. Teni, o son günde olduğu gibi, solgun ama bir şekilde hayat doluydu. Dudakları kıpır kıpırdı genç kadının. Muhtemelen gitmemesi; sonunu kimsenin bilemediği, o belirli aralıklarla yapılan ve genelde Payitaht'ın işsiz güçsüz ama yetenekli gençlerinin seçildiği teşkilat müsabakalarına katılmaması için yalvarıyor olmalıydı yine.

O sırada, kendisi için tabip bulabilme telaşındaki annesiyle birlikte, Galata'nın bir arka sokağında katledilen kızı Ayşe'yi de

fark etti. Ama Ayşe, evden ayrıldığı o son günde olduğu gibi, on dört aylık değildi. Büyümüştü. On yaşında vardı. Belki de daha fazla... Hemen hiçbir zaman derin uyumadığı için, gördüğü rüyaların, daha o anda bir rüya olduğunun bilincinde olurdu Vehimi. Ama bu defa uyanana kadar gerçeğin; evet, hem de çok daha belirgin bir gerçeğin yabancı sathı üzerinde parça parça olmuştu. O yüzden, gecenin hem de bu saatinde, bu yabancı topraklarda, tehlikenin tam da göbeğinde olmak onu sandığı kadar tedirgin etmiyordu.

"İyi bak hele Delice Salih!" dedi, ikinci bir defa hatırlanması imkânsız kumarbaz yüzüne tehditkâr bir hava veren çipil gözlerini kısarak Vehimi. "Bu gelenler papa uğruna hiç düşünmeden ölmeye yeminli muhafızlardır. İyi dövüşemezler, zira savaş tecrübeleri yoktur. Ancak katıksız bir inançla savururlar kılıçlarını. Bu da onları yeterince tehlikeli kılar! Şimdi işkence edilen karındaşlarımızın başında da bu zalimler nöbet tutarlar."

"Öyledir Ağa'm," dedi yirmi üçündeki Delice. Hafifçe titreyen dudaklarından yükselen buhar, kış göklerinin alacasına doğru yükseliyordu. Pontoficio ruhbanlarının ak-kızıl harmanilerine sarınmış bedeni ve tertemiz tıraşlı yüzüyle genç bir Katolik rahibi çömezi görünümündeydi. Kendi maneviyatını yükseltmek istercesine, "Karındaşlarımızın kazığa oturtulduklarına dair istihbaratımız sence ne derece sağlıklı?" diye sordu. "Papa'nın bu ani rahatsızlığının intikamını alıyorlar galiba akıllarınca... Zalimler!"

"İnşallah doğru değildir," dedi Vehimi. Sonra kırmızı tuniğinin eteklerini dalgalandıran rüzgâra doğru yüzünü kederle eğerek konuştu. "Lakin Bahr-i Sefid'i (Akdeniz) bunların gemilerine dar eden kahraman korsanlarımız ve içlerinde kendi gölgeleri gibi gezinen Hilali karındaşlarımıza son yıllarda fena diş bilemişlerdi zaten. İmdi Papa'nın hastalığı, zulümleri için iyi bir gerekçe olmuş gibi gelir bana."

"Dilediklerini etsinler Ağa'm; kalırsak gazi, ölürsek şehidiz. Onların iki cihanı da berbat olacak nasılsa. Hem Süleyman Han dünyayı bunların yedi cetlerine dar edecek, göreceksin..."

"Evvel Allah Delice... Evvel Allah..."

Askerler şimdi on beş adımlık bir mesafedeydiler. "O halde beklemeyelim Vehimi Ağa'm," dedi sabırsızca delikanlı. "Hiçbir şey olmuyormuş gibi üzerlerine yürüyelim muhafızların. Belki kıyafetlerimizden dolayı bize hiçbir şey sormazlar."

"Sorarlar karındaşım. Bizi Vatikan duvarlarının dışında görünce huylanacak ve mutlaka birkaç sual soracaklar; belki de doğrudan gözaltına almaya kalkışacaklar. Zira kutsal şehrin tüm rahipleri, akşam duasını güneşin batışından bir saat sonra yapıp hücrelerine çekilirler."

"Noel haftasında bile mi? Papalarının hastalığında dahi nizamlarını değiştirmez mi bu adamlar?"

"Bir haftadır gizlendiğimiz mahzenler, bizi hayatın akışından ve gözlem yapmaktan uzak tuttu. Bir hata etmekten korkarım Delice."

Dört kişilik İsviçre muhafız takımı, Roma ve Vatikan'ın seçkin simalarının yaşadıkları Santa Clara semtinin, granit ve mermer villaları, görkemli odeonu ve irili ufaklı amfileriyle öne çıkan bu en mutena yerinde, Vehimi Orhun Çelebi ve çömezi Delice Salih'le karşılaşmayı beklemezlerdi elbette.

Oysa kendilerine doğru gelen rahipleri kuşkulu, ancak saygılı birer ifadeyle selamlayan muhafızlar için bu karanlık gece sonsuza dek devam edecekti. Vehimi ve çömezinin ellerindeki kürar kaplı sivri miller, hasımlarının zırh eklemlerinin en zayıf noktalarına daha ilk anda saplanmıştı bile. Ancak saldırı ânında, idmanlı bedeninin süratli esnemesiyle gerileyerek, adamlarını kendine siper etmeyi başaran miğferi kara sorguçlu muhafız

kumandanı, yaşadığı şaşkınlığı yine adamlarından evvel atlatmayı bildi.

İşin kötüsü, Delice'nin savurduğu mildeki kürar, hasmının tenine temas dahi etmemişti. Muhafız, elindeki beş arşından uzun, ceviz gövdeli mızrağı; güçlü, ancak tecrübesiz bir tavırla başının üzerinde tek bir kez döndürerek, doğrudan Delice Salih'e hamle etti.

Delikanlı sol yanından gelen saldırıyı karşılamak üzere ağırlığını hafifçe sağ ayağına verdi ve duruşunu dengeledi. Ardından gözle takip edilmesi, bilhassa gecenin o saati için, imkânsız bir hızla eğilerek, başının üstünden geçen ağır mızrağın namlusuna, boynundaki stolayı (rahip atkısı) dolayıverdi. Türk pamuğundan mamul stolanın lifleri gerildi, kenarlarından tel tel kesildi ama kopmadı. Bunun üzerine ellerini çaprazlayarak silahı sıkıştıran Delice, namlunun berisindeki kıvrık kancaya taktığı stolayı hızla kendine doğru çekti. Muhafızın ayaklarının yerden kesildiğini gördüler. Adam gürültüyle yere yıkılırken zırhından kıvılcımlar yükseldi. Üstelik attığı çığlık ve yuvarlanıp uzaklaşan kara sorguçlu tolgasının tangırtısı, Vehimi ve Delice'nin yüzlerini buruşturmalarına sebep olmuştu. Yine de telaş etmediler.

Biraz sonra muhafız kumandanı da diğer arkadaşlarına katılmış, hemen ötedeki karanlık ve ıslak bir sokağın taşları üzerine yan yana, cansız halde serilmişlerdi.

Vatikan'ın idari merkezi St. John Lateran Bazilikası'nın geniş avlusu boyunca süratle ilerlediler. Kırmızı kiremitli saçaklarda, uykularının arasında uğuldayan güvercinleri işitebiliyorlardı. Ardından, ananevi mavi, turuncu, kırmızı ve sarı resmî kıyafetleriyle devriye gezen bir diğer İsviçre muhafız takımının uzağın-

dan, sütun ve revakların gölgelerine sığınarak sessizce geçtiler. Kendileri gibi, hiç de âdetleri olmadığı halde gecenin bu saatinde saray avlusunda gezinen başka din adamlarını fark ettiler o esnada. Kimi ağlıyor, kimi de kendi aralarında Latincenin o melodik aksanıyla hızlı hızlı konuşuyorlardı. Vehimi'nin içi rahatladı o zaman.

San Pietro Kilisesi'nin kubbesi üzerinden, gecenin solgun ışıltılarını saçan altın haça doğru selam durmuş bir muhafız takımı daha gördüler ve kısa bir süre, ölümcül bir endişeyle hareketsiz kaldılar. Devriye öncesi âdetiydi bu. Muhafız takımları, kışlalarından çıktıktan sonra uygun adım bu mevkiye gelir, ayinsel seremonilerini tamamlar, nöbet yerleri ve kolluk görevlerine bundan sonra başlarlardı.

Oysa bu gece Vatikan'da olağanüstü bir hal olduğu belliydi. Hıristiyan âleminin ilk Hollandalı papası VI. Adrianus'un ansızın rahatsızlandığına dair söylenenler kesin olarak doğruydu demek ki. Çelik Hilal'in içerideki yerel işbirlikçileri bir kez daha hakikatin ta kendisini iletmişlerdi. Vehimi, bu sadakatten memnun, için için güldü.

O esnada tunç rengi, boğuk bir ağartıyla alçalan gece göklerinden usul usul bir kar dökülmeye başladı avluya. Roma'yla Vatikan'ın hududunu belirleyen "Bronz Kapı"nın doğusundaki Saint Anne Kapısı'ndan Pontificio Sarayı'na uzanan geniş yolun sol kanadı üzerinde, Papa Adrianus'un odasının bulunduğu taş kule yer alıyordu. Kulenin hemen önündeki hareketlilik diğer kısımlardan çok daha fazlaydı.

Omzunun üzerinden geriye bakan Delice Salih, Vehimi'nin hafifçe kambur sırtını dürterek surların gerisindeki şehri işaret etti. Vehimi döndü ve manzarayı hayretle izlemeye başladı. Roma'nın, taraçalar halinde Vatikan'a doğru yükselen dört köşe kâgir binaları bu gece ışıl ışıldı.

Kesme taş, mermer ve granitten, hatta deniz kabukları ve dövme topraktan harmanlanarak inşa edilen görkemli yapıların tamamı ışıklandırılmıştı. Dahası kadim kiliselerin korularında dahi ellerinde fenerlerle, bu soğuk, karlı gecede dua için kendilerini dışarı vurmuş ahalinin hareketliliği fark edilebiliyordu.

"Papa'nın durumu sandığımızdan ağır olmalı," dedi akıcı bir İtalyancayla Vehimi.

Masmavi gözlerinde o çılgın ifadesiyle onayladı Delice. Delikanlının gerçekte anadili olan İtalyancası, Vehimi'nin Almancası kadar olmasa bile, ustasından çok daha iyiydi. Türk korsanlar tarafından çocukken getirildiği Osmanlı ülkesinde, bu yeni kültürel daireye iştiraki eksiksiz ve itinayla sağlansa da, anadilini hiçbir zaman bütünüyle unutmamıştı. Enderun'daki titiz lisan eğitimleri esnasında ise İtalyancası, kolaylıkla Türkçesine yakın bir gelişme göstermişti. Ama yine de Vehimi'nin Almancadaki ustalığına yakın bir yetkinliğe ulaşamadığının farkındaydı.

Santa Clara, Santa Lucia ve antik Santa Augustus mahalleri olmak üzere, Roma'dan Vatikan'a uzun yıllar içinde dâhil olmuş üç antik semtin surları gerisinden gelen kederli ilahileri ve çalgı aletlerinin ağır aksak ritimlerini işittiler o anda. Vehimi, "Haydi!" dedi. Sakin tavırlarla ilerlemeyi sürdürdüler.

Papa'nın çalışma ve yatak odasının bulunduğu taş kulenin sahanlığında bekleyenlerin arasından saygılı ve kederli ifadelerle sıyrıldılar. Etraf o kadar kalabalıktı ki kimse onları durdurmaya ya da herhangi bir şey sormaya kalkışmadı. Kulenin duvarlarındaki dinî resimlerin solgun kabartmalarını, birtakım yıkım hikâyelerini anlatan gravürleri izleyerek, pek çok kardinalin eşiğinde saf saf bekledikleri Papa'nın yatak odasının bulunduğu kata doğru çıktılar.

III

Papa'nın yattığı odaya açılan şebeke işlemeli ahşap kapının önünde, Vehimi'nin otuzlarının başında genç bir rahiple hafifçe selamlaştığı kaçmadı Delice Salih'in gözünden. Ustası bunu önceden planlamış mıydı, yoksa talih yüzlerine mi gülmüştü anlayamadı ilk başta. Ancak Vehimi'nin bahtına pek güvenmediğini, işini sağlama almadan hareket etmediğini de iyi bilirdi. Yamağı olarak ilan edildiği üç yıldır aksi bir duruma da hiç şahit olmamıştı.

Vehimi Çelebi'nin o garip ifadeli, çizgileri daima kederli ve solgun yüzü hemen hiç gülmez, en sarsıcı olaylarda dahi gözünde bir damla yaş belirmezdi. Hiçbir şeyi tam manasıyla önemsememek gibi garip bir hususiyeti vardı onun. Zamanında, karısını ve çocuğunu pek acı bir şekilde kaybetmesinin sonucu muydu bu hali? Efsaneleşmiş birkaç duyumun ötesinde, geçmişini hemen hiç bilemediği bu ürkütücü adamdan korkardı Delice Salih ama aynı zamanda sarsılmaz bir bağlılık ve güven de duyardı kendisine.

Genç rahip de yanlarında olduğu halde üçü usulca, Papa'nın kişisel çalışma odası ve kütüphanesinin bulunduğu, doğuya bakan, geniş, vitraylı pencerelerin önündeki boşluğa çekildiler. Yunan asıllı rahibin adı Piskopos Lucius Angelos'du. Kırpışıp duran toprak rengi gözlerinde daimî bir tedirginlik taşıdığı anlaşıyordu. Ama bu türden adamlarda sıkça görüldüğü üzere yumuşakbaşlı biriydi.

"Papa'nın rahatsızlığı ciddi demek," dedi Vehimi. Başlarının ucundaki bronz kandilden yansıyan ışığın altındaki yüzü, yıldızsız gecelere ait bir tür cevherden yontulmuştu âdeta. O kadar sert, o kadar umursamazdı.

Adam üzüntüyle iki yana salladı başını. "Noel ayininde gerçekleşen o gizli kehanetin; evet, maneviyatlarımızı yaralayan o

kehanetin ardından, Rodos'un düştüğü haberinin gelmesiyle kapıldığı üzüntüyü daha fazla taşıyamadı Kutsal Babamız. Bu gece rahatsızlığı süratle arttı. Bu yüzden kendisine kısa bir süre önce yapıldığını öğrendiğimiz bir teklifi öncelikli olarak gündemine aldı."

"Neymiş o?" diye sordu Vehimi.

"Şu anda Rodos Kalesi'ndeki sadık ajanınız Don Andrea d'Amaral'ın oğlu Katalonya Piskoposu Alejandro d'Amaral, Papa Hazretleri'nin yanında. Burada olduğunuzu biliyor. En sağlıklı bilgileri ondan alacaksınız. Şükürler olsun, Rodos düşeli on günü bulmasına rağmen, henüz babasından ve dolayısıyla kendisinden de şüphe edilmedi; ancak adanın Grand Türk Süleyman Han tarafından fethinde, babasının kalede oynadığı etkin rol pek kısa sürede ortaya çıkabilir."

Delice, meseleyi anlamadığından, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu usulca. "Rodos'un fethinde içeride zadegân takımından adamımız mı vardı?"

Vehimi, "Merhum Yavuz Sultan Selim Han'ın ömrü kifayet etseydi eğer, bir sonraki hedefi Rodos'tu," dedi güç duyulan bir fısıltıyla. "Kale başmuhafızlarından ve St. Jean Tarikatı'nın ileri gelenlerinden biri olan Grand Croix rütbeli, bir zamanların büyük korsanı İspanyol şövalye Don Andrea d'Amaral'ı bir Osmanlı casusu haline getirip içerideki istihbarat faaliyetlerinin başına geçiren Selim Han'dır. Zira günün birinde bu zorlu adada iyi bir muhbire ihtiyacı olabileceğini düşünmüş, bunu benimle defalarca görüşmüştü.

Sonra elimize ummadığımız kadar büyük bir fırsat geçti. İlahî bir lütuftu bu. Şövalye Don Andrea d'Amaral'ın kız kardeşi, Türk korsanlarınca İspanya kıyılarına yapılan bir baskında ele geçirilmişti. İki direkli küçük bir briğin içinde, eşi ve çocuklarıyla birlikte hem de... Leventlerimiz ilk başta bu

soyluların kim olduklarını anlayamamışlardı kuşkusuz; ancak kadın, ağabeyinin çok önemli biri olduğunu ve arzu ettikleri fidyeyi misliyle ödeyeceğini söylemişti. Durum, Hilali leventler koluyla bana iletildiğinde, kısa bir araştırmanın ardından kadının kim olduğunu öğrenmem zor olmadı. Elimize geçen bu fırsat, cennetmekân Yavuz Sultan Selim Han'ı pek sevindirmişti.

Hünkâr'ın emriyle, Şövalye'nin kız kardeşi ve ailesi korsanlarımızdan sağ salim teslim alındı ve bedelsiz olarak kendisine iade edildi. Böylelikle Selim Han, Şövalye d'Amaral ile arasında kurulan minnete dayalı bu dostluğa nispeten güvenebilirdi. Aslında Yavuz Sultan Selim Han, Şövalye'nin ailesini bir şantaj aracı olarak da kullanabilirdi fakat o böyle düşüklüklere tenezzül edecek biri değildi asla. Bunun yerine kendisinin dostluğunu kazanmayı tercih etmişti. Sonrasında aldığı tedbirlerle de yanılmadığını ve yanılmayacağını gördük şükürler olsun."

"Tam olarak anlayamadım," dedi biraz sitemkâr bir sesle Delice. "Neymiş bu tedbirler?" Tüm bu derin meselelerin dışında bırakılmaktan memnun olmadığı anlaşılıyordu genç adamın.

Vehimi o emniyet telkin eden haliyle baktı delikanlıya. "Büyük Şövalye'nin, aynı günlerde yapılan seçimler sonucunda üstad-ı azamlık rütbesini, eski lider şövalye Ville de L'isle Adam'a karşı kaybetmesini de ustaca tertiplemişti Selim Han. Bunun için Don Andrea ile ilgili çıkarılan birkaç küçük söylenti yetmişti. Böylelikle iki şövalye arasında beklenmedik ve hiç tükenmeyecek bir husumet oluşmasını sağlayacak; kuşatma esnasında, adada kurulabilecek muhtemel bir birliğin de önüne geçebilecekti Selim Han. Bu durum, merhumun amansızca hesap ettiği üzere, Don Andrea'nın Osmanlı'ya olan bağlılığını daha da kuvvetlendirdi. Zira ada Türkler tarafından düşürülürse kendisinin yeni üstat olarak seçilmesi kaçınılmaz

olacaktı. Osmanlı'nın siyaseti, düşmanını minnetle kendisine bağlamak üzerinedir Delice."

Hayran ama yine de kırgın bir ifadeyle, "Bu işlerin başında elbette yine sen vardın, öyle değil mi Reis?" diye sordu Delice Salih. Duyduklarına inanamıyormuş gibiydi.

Vehimi tedirginleşen bakışlarını etrafta şöyle bir gezdirerek fısıldadı. "Biraz daha sakin ol rahip; adımın Roberto Corrado, seninkinin de Amerigo Cesario olduğuna dikkat et!"

Delice mahcup başını eğerek elleriyle yüzünü örttü. "İşittiklerimin şaşkınlığına verin lütfen Sayın Corrado."

Vehimi üzerine biraz dar gelmiş tuniğinin yakasını eliyle hafifçe esnetirken tebessüm etti. Gülümsemek, onun gibi birinin simasını yumuşatmıyordu oysa. "Yavuz Sultan Selim Han, tıpkı atası Sultan II. Mehmed Han gibi, siyaset oyunlarında şaşırtıcı mertebede mahir bir padişahtı. Fatih Sultan Mehmed Han, Konstantiniyye kuşatması sürerken, Ortodoks birliğini sarsmak için eski patrik Gennadius'u alenen desteklemiş; zaten güç durumdaki müdafilerin arasına, giderilmesi imkânsız bir ayrılık sokmuştu. Daha on beş gün öncesine kadar, yani Rodos kuşatması tüm hızıyla sürerken, geceleri Hilaliler vasıtasıyla işaret edilen noktalara atılan okların üzerine sarılmış evraklarda, müdafaanın zayıf ya da üstün noktalarını gösteren işaretler mevcuttu ve planları hazırlayan, Don Andrea d'Amaral'ın ta kendisiydi. Öte yandan, St. Jean Şövalyeleri'nin gündelik mesai zabıtlarını, hatta sair zamanlarda korsanlığa çıkan gemilerinin mutat sıralarını içeren bilgileri dahi göndermeyi ihmal etmedi Şövalye."

Delice düşünceli bir tavırla iç geçirdi. "Yalnız, tarikat lideri Ville de L'isle Adam'la aralarındaki çekişme, ele geçecek en ufak bir delille Don Andrea'nın aleyhine gelişebilir."

"Bu tehlike her an mevcut," dedi Piskopos Angelos. Kâse biçimi kesilmiş saçlarının arasından geçirdiği parmakları hafifçe titriyordu. "Ancak Şövalye, ikaz edildiği halde eski arkadaşlarından ayrılmadı. Şimdilik geçici olarak Sicilya'da bulunuyor. Hayati tehlikesi her zaman mevcut ama Don Andrea, tıpkı diğer silah arkadaşları gibi ölümden korkacak, yılacak biri değil. Ne pahasına olursa olsun tarikatın liderliğini almak istiyor ve bunun için de yardımınız gerekli..."

Vehimi düşünceli gözlerini pencerenin dışındaki karlı geceye dikerek kıstı. Yapılacak çok şey vardı ama zaman, insanı çıldırtacak kadar kısaydı. "İşkencedeki karındaşlarıma yardım et Rabbim!" diye geçirdi içinden.

Bir anda o ateşli tavırlarıyla, "Bahsettiğiniz kehanetin belirdiği şu Noel ayini Sayın Piskopos," dedi Delice Salih. "O esnada siz de San Pietro'da mıydınız?"

Başını önüne eğdi Angelos. "Evet genç dostum, oradaydım. Bizim takvimimizle Aralık'ın 26. gecesiydi. Müthiş bir yağmur, yıllanmış taş binaları ve parke yolları biteviye yıkıyordu. Tüylerimi ürperten, içimde kötücül hisler uyandıran boz bulanık bir fırtına vardı ayrıca. Kubbelerin arasında uğuldayıp duruyordu. Papa Adrianus Hazretleri'nin, kapanış duası için elmas tespihini bileklerine doladığını ve ardından ağır ağır, 'Cennetteki Kutsal Babamız' duasını okuduğunu anımsıyorum. Koro ve hazır bulunan tüm iyi Hıristiyanlar, kubbeleri 'Amen' seslerivle çınlatırlarken, bazilikanın kubbesinden... Evet, Rafael'in o eşsiz çizimlerinin arasından koca bir taş parçası koptu ve ansızın ateşlenen bir Türk balyemez topu gibi korkunç bir gümbürtüyle zemine düşüp Kutsal Babamızın ayaklarının dibine kadar yuvarlandı..."

"Bunu gördünüz demek?"

"Yalnız ben değil, bugün burada bulunan üst düzey din adamlarının tamamı gördüler..." Bakışları donuklaştı Angelos'un. İçten içe o unutulmaz ânı tekrar yaşadığı belliydi.

"...Papa Hazretleri başını kaldırdı ve kızıl bir gök gibi, is ve kan aydınlığı içinde alacalanmış kubbeye doğru baktı. Taş parçasının, Rafael'in bebek İsa motifinin hemen sol ayağının dibinden koptuğu açıkça görülebiliyordu. Şimdi taşın yerinde, yıldırım düşmüşçesine isli bir karaltı vardı. Tıpkı Aziz Pavlus'un, Grekçe metinlerden çıkarılmış o eski kehanetinde olduğu gibi... Ardından Kutsal Babamız bizlere dönerek, 'Rodos düştü,' dedi usulca. Soluğu, ciğerlerini kavuran bir alev rüzgârı gibi hırıldatmıştı göğsünü. Sonra gözleri geriye doğru devrildi ve olduğu yere yığılıp kaldı."

"O kehanet neydi?" diye sordu Delice. Heyecanını bastırmakta zorlandığı belliydi.

Titreyen bir sesle, "'Yıldırım vuran ağaç gonca vermeyecek ve vurulan o kartal gökyüzünde süzülemeyecek asla...'" dedi Angelos. Naif bedenini ürpertilerin kapladığı görülebiliyordu.

"Rodos Adası'nı, 'Ege'nin Akdeniz'e süzülen kartalı' olarak anardı St. Jean Tarikatı," dedi ve bir an sustu Vehimi. "Hatta onlardan önce, adanın ilk sahipleri olan Tapınak Şövalyeleri de," diye ekledi ardından. "Evet, nihayet yüz bin civarında askerimizin kanı döküldü o surların önünde ama Rodos'un düşmesi, yalnızca stratejik bir üs olarak değil, büyük bir manevi merkezin kaybı olarak, âdeta Roma'nın Şarki surları yıkılmışçasına sarstı Hıristiyan dünyasını."

Başını yavaşça sallarken, hissettiği gurur ve hevesle dudakları titriyordu Delice Salih'in. Coşkusuna engel olamadan Türkçe olarak Ali Şir Nevai'nin şu mısralarını okumaya başladı: